

Její rty měly stejnou.

Pomalou jsem auto obešel. Bylo jen jemně zaoblené, kabina malá a těsná, čelní sklo kolmější než zadní, které splývalo ke klesajícímu víku zavazadelníku. Penisovitě dlouhá, zaoblená kapota motoru s roztlemenou maskou a lesklou hvězdou, sice jen třícípou, zato velikou. Chrom na náraznících, na kulatých světlometech, ve vydutých poklicích kol, na klikkách dveří. Táhlé vlny blatníků, podtržené absolutní přímkou nad podběhy; obočí dávné hollywoodské hvězdy. Ale postranní chladicí průduchy, ty hranaté kosé mřížky – to byly žábry žraloka.

Chvilí mi trvalo, než jsem křídlatý mechanismus dveří pochopil a dokázal vzít za kliku. Eliana se zasmála, a když jsem se konečně nasoukal do kabiny, zeptala se, co bude k jídlu.

Byla opálená, ale jen mírně, a možná o něco hubenější. Na sobě měla světlou sukni a sportovní halenu s kulatým výstřihem. Kolem krku si uvázala bledězelený šátek a oči schovala za protáhlé gangsterské brejličky. Jen boty jí kazily image brunety ze staršího akčního filmu: plátěné mokasíny s tlustou gumovou podrážkou.

Interiér auta byl laděný do krémovea: světlá kůže na sedadlech a na palubní desce, řadicí páka zakončená koulí ze slonoviny, kostěná ovládatka po obou stranách volantu. Ten měl věnec z vyrudlého dřeva a středový kříž vykládaný červenou perletí. Budíky otáčkoměru a rychloměru měly smetanovou výplň, černé číslice, červené ručičky a chromové lemování.

Řekl jsem, že to auto je skvost. Odpověděla, že mi ho půjčí. Ta samozřejmě velkorysost mi vzala slova. Máš přece řidičák, řekla s jistotou. Ano, přikývl jsem, už sedm roků. A jak je to dlouho, co jsem neřídil? chtěla vědět a zvedla si brýle na čelo. Sedm roků, odpověděl jsem po pravdě.

Vystoupila a ukázala na místo řidiče. Poslušně jsem si přesedl. Vklouzla vedle mě, sundala si brýle a řekla, ať to vezmu na severozápadní magistrálu. Když jsem otáčel klíčkem, klepala se mi ruka. Zařadil jsem jedničku; páka šla trochu ztuhla. Zmínil jsem to. Co jsem čekal? opáčila. Autíčko je ročník sedmapadesát.

Pustil jsem spojku a ročník 1957 udělal skok dopředu. Jiný vůz u chodníku nestál; naštěstí. Řítili jsme se vpřed a já vůbec nestíhal točit volantem. Šlápnul jsem na brzdu. Eliana byla připoutaná. Koutkem pravého oka jsem viděl, jak se jí zhoupla hlava. Slyšel jsem, jak nohama hledá pedál brzdy a spojky, ale před sedadlem spolujezdce je nenachází. Slyšel jsem, jak se směje. Přeběhl mi po zádech mráz. Auto konečně zastavilo, aniž by vybočilo do jízdního pruhu. Motor zhasnul. Z chladiče se zvednul obláček páry. Otočil jsem klíčkem zpátky, vylezl ven a pustil Elianu k volantu.

Pohladila mě po tváři: „Vy chlapi jste tak hrr.“ Potom stejně milostivě polaskala řadicí páku. „Stačí tě polechtat, vid, kupátko?“

Poupátko, napadlo mě. Poupátko polechtat – pěkný kvítko dostat. Tíše jsem zasedl vedle ní.

„Ještě mě nezradilo,“ řekla zasvěceně. „Je to takový moje křídlo, víš? Křídlo ptáka ohniváka. Auto... *Autodafé!*“ Dupla na plyn a teprve pak otočila klíčkem. Motor zařval strašlivou silou. Teprve při tom zvuku na mě dolehl šok: já že chtěl *tohle* ukočfrovat?

Mercedes se dal do pohybu. Po městě jela pomalu, za městem obvyklou poslaneckou rychlostí: na dálnici sto sedmdesát, na okreskách sto dvacet. Do zatáček se ale nikdy nehnila v protisměru a předjížděla míň, než bych čekal. Připadal jsem si bezpečný jako dítě. Vůbec jsem nepochyboval, že dojedeme živí a zdraví.

Zeptal jsem se, jaká byla dovolená. Pokrčila rameny. Neměla na ostrově s kým ztratit slovo. Považovali ji za Němku, co si jezdí užívat s mladými chlápky. Chtěla se nad tím zachechtat, ale moc jí to nevyšlo. Podívala se na mě, a když jsem ji napomenul, aby si hleděla řízení, poslechla. „Měla jsem si tě vzít s sebou,“ řekla po chvíli ticha.

„Si tě? Třeba jako opalovací krém?“

„Hmmm. Ten by se mi hodil i dneska. V lese mi namažeš ramena, jo?“

Nasadila si sluneční brýle a položila mi pravou dlaň na levé koleno. Sundala ji, jenom když potřebovala přeřadit. Za hodinu a půl jsme byli pod Trojí horou.

Zabočila na polní cestu zarostlou houštím. O kus dál se křoviny rozestoupily před rovnou zelenou loukou. Auto opsalo v trávě koleje předem vyjeté traktorem a zastavilo.

„Mám pro tebe dárek,“ řekl jsem. Odvázal jsem jí z krku zelený šátek, strčil ho do kapsy a vytáhl odtamtud jiný. Ohnivě červený. „Všechno nejlepší k svátku, Elo.“

Přiložila si ho na nahý krk. Horké znaménko v hrdelní jamce se ztratilo za chladivým hedvábím. Přivřela oči, dala mi pusku na tvář, a když si šátek uvazovala, měla odvrácenou hlavu. Chvilíčku se jí třásly ruce.

Scházeli jsme pěšinou mezi doubký. Já jsem nesl jídlo, ona láhev vína; trvala na tom, že mi s něčím pomůže. Pod strání tekla širokým korytem potok, po horkých dnech měl hladinu nízko. Eliana věděla, jak se jmenuje: Modla. Shodli jsme se, že je to divné jméno pro potok. Podél vody vedla lesnická cesta. Na stromech byly zašlé turistické značky. Chtěli jsme k oppidu a mapa nás posílala vpravo. Ela mě vzala za ruku. Šli jsme po proudu, dokud jsme nenarazili na pařez po obrovském dubu, seříznutý tak rovně, že připomínal stůl.

Nemuseli jsme nic říkat; bylo jasné, že piknik se odbude tady. V korunách osik šuměl vítr, voda plynula tiše. Ptáci nezpívali.

Postavila láhev na pařez a požádala mě, abych ji otevřel. Má prý nesnesitelnou žízeň. Nabídl jsem jí minerálku, ale zavrtěla hlavou. Uvědomil jsem si, že jsem zapomněl na vývrtku. Abych získal čas, vyndal jsem jídlo na pařez a namazal bagety máslem.

„Copak nemáš multifunkční nůž?“ prokoukla mě. „Takovej ten červenej s křížkem?“

Řekl jsem, že jsem ho zapomněl doma, ale víno si přece můžeme nechat na později, Eliana stejně řídí.

Odsekla, že kapka ji nezabije a že tak dobrý piknik vodou zapíjet nebude. Vypadala

naštvaně. Dokonce zoufale. Došlo mi, že má vypěstovanou slušnou závislost. Anebo... Anebo se jen potřebuje uvolnit?

Vytáhla z kapsy klíčky od auta a zkusila vyšťárat korkový špunt kousek po kousku. Zátka se drolila a ona si zlomila nehet. Nemohl jsem se na to dívat. Láhev jsem jí vzal a vybídl ji, ať nakrájí rajčata. Zvedla obočí, ale poslechla. Upižlal jsem povytažený vršek korkového špuntu a pak ho dřevěnou stěnkou vrazil do láhve. Purpurové kapky mi vyšpláchly na kalhoty.

Jedli jsme hodinu. Já jsem seděl v trávě na břehu potoka, ona na samém kraji pařezu. Z vína jsem vypil dva pohárky a ona zbytek. Pak si benzínovou pistolkou zapálila cigaretu, lačně natáhla kouř a vyfoukla ho nosem. Pomalu se protáhla, pohyby měla vláčné, úsměv zasněný. Víno tedy působilo aspoň na ni. Povytáhla si sukni do půli stehen a zepřetala se, kdy už jí konečně zlíbám nohy.

„Tady na cestě?“ Rozhlédl jsem se. Ani z jedné strany nikdo nepřicházel. Z dálky se ozývalo vytí motorové pily.

Založila si ruce na prsou. „No tak tě přistihnou, jak nějaký ženský strkáš hlavu mezi stehna.“

Začal jsem studovat mapu. Podle zelených značek jsme k oppidu měli dojít po dvou kilometrech – nacházelo se na skále přímo nad potokem a musí se nejdřív obejít po úzkém pruhu břehu; teprve tam se dá vyšplhat nahoru.

Na mapu padl stín. Štíhlé prsty mi ji vyškubly z ruky a hodily ji na zem. Druhá ruka z pařezu smetla nádobí a zbytky jídla. Obě se mi omotaly kolem krku. Táhly mě dolů na rovné prosluněné dřevo.

„Ještě jsem tě neodměnila za dárek,“ horce mi dýchla do ucha. Políbila mě na ústa. Stáhl jsem jazyk co nejvíc dozadu, ale ten její ho stejně našel a štouchl do něj. Přeskočila z něj jiskra – jako když potápěč dostane zásah od rejnoka.

Eliana ležela na stromovém stole a nohama mi objímala boky. Uchopil jsem ji za ramena, vzepřel se a trochu se odtáhl. Musel jsem si ji prohlédnout. Oči měla zavřené, sukni vyhrnutou až k pasu, nohy daleko od sebe. Satén kalhotek lemovaly mezi třísky černé chloupky, prostředkem látky se táhla tenká vlhká linka. Jak vulgární! Jak symetrické!

A jak falešné... To jsem ovšem tenkrát nevěděl.

Roztrhnout – přesně uprostřed – správně, tady – tentokrát to nezvořu. Skřípnul jsem ten heboučký materiál mezi nehty a na kotnících prstů ucítil horkost Elianina břicha. Pálilo to tam jako Molotovův koktejl: hlavu mezi stehna, uhasit žízeň tou zápalnou směsí. Právě tohle chci udělat. Jenže by měla ležet na břiše. Na břiše, s vyhrnutou sukni, v prádle s trhlinou do kosočtverce a s nohama lepkavýma smolou. To by ovšem ten pařez musel být smrkový. Kde by se jenom... A ještě tady...

Nemohl jsem se na ni vynadřvat. Okouzliła mě, uchvátila, vynesla do sedmého nebe blaha. Výjev byl sprostý a úžasný a pravidelný, v touze mít ho před očima navždy, mapoval

jsem ho vytřeštěným pohledem. A krása to pokazila; erotika zvítězila nad sexem. Váhal jsem příliš dlouho. Eliana mě odstrčila, najednou stála přede mnou a uhlazovala si sukni.

„Jdeme?“ Posbírala věci smetené z pařezu. Nacpala je do batohu. Batoh mi podala a šla. Měl jsem sto chutí se otočit a odmaširovat opačným směrem. Nechat ji v lese. Už nikdy s ní nepromluvit.

Ale pak jsem přece jen zamířil za ní. Nohy samy to chtěly. Ovce spěchala za pasačkou.

U vody mezi mechem, puškvorcem a loňským listím kvetly blatouchy. Na tmavém podloží připomínaly hořící svíce, bludičky v močálu. Eliana se před nimi zastavila. Les mlčel, utichly i motory řetězových pil.

Přitiskla se ke mně z boku a stoupla mi na nárt. Mou paži si uvěznila mezi prsy, mé zápěstí si přitiskla na břicho a vlepila mi pusku na nos. Ve vlasech mě zaštípal pot. Šli jsme dál, tentokrát ruku v ruce. Žluté břehy se stáčely vpravo a před námi rostla masa černého kamene. Byli jsme pod Trojí horou. Široká cesta tady končila, dali jsme se po úzké pěšině podél útesu nad potokem a zastavili se před zatáčkou, zpola zaklenutou převisem. Jako by nás něco varovalo: nechoďte sem. Bylo naprosté ticho. Zvedl jsem hlavu a zadíval se do korun osik, buků a jeřábů a potom skrz listí vysoko nad stromy, kde z rozeklaného hřebene čněla vzhůru špice skály jako zvednutý meč. Do čepele se opíralo odpolední slunce, jeho paprsky se ocelově odrážely v krystalech slídy. Zaslechl jsem nejasný šramot. Znělo to jako zapraskání ohně.

Na šíji mě zalechtal prst. Eliana mi sevřela krk, přitáhla si mou hlavu k ústům. Zuby mi přejely po ušním boltci a zakously se do vlasů. Ucítil jsem kyselý závan vína. Chtěl jsem ji políbit, a tu mě praštilo přes nos něco jiného – dusivý pach kouře; ne z cigaret, ale z otevřeného ohně.

Rozhlíželi jsme se. I ona už cítila čmoud, hlavu zvednutou, chřípí nabuzená. Otočila se ke skále. Smrad přicházel odtud.

Udělal pár kroků po cestě a zmizela za kamennou stěnou. Šel jsem za ní. Vstoupil jsem do přítmí pod oppidem, stezka tu byla vlhká a na okamžik začpěla zeminou. Ale chemický kouř, který už bylo dokonce vidět, tu vůni přetloukl. Zhoupł se mi žaludek. S přivřenýma očima jsem podběhl skálu a narazil do Eliany. Stála ve stínu širokého dubu, jemuž někdo nedávno odřízł mohutnou spodní větev. Žena uhranutě hleděla na dílo zkázy.

Tábor nebył veliký. Primitivové seděli na mýtině kolem deseti ohňů, v nichž hořely buď větve pokácených a oklestěných dubů, anebo zničené pneumatiky nákladních aut. Zarostlí chlapi pekli maso na plamenech jen pomalu stravujících čerstvé dřevo. Krátké špekáčky, dlouhá cigára. Lesní dělníci o přestávce.

Opodál trčely ze země dva obří mamutí kly, dva šikmé pilíře dálničního mostu, který se tu vzepne co nevidět. Druhá dvojice se teprve klubala z mýtiny na druhé straně údolí. Byli jsme v srdci pravěku.